

троня си, послѣдованъ отъ Жозе спрѣ са предъ донъ Карлоса; а този като са исчерви наведе очи предъ пронизителния погледъ на инквизитора.

— Донъ Карлосе, рече му той съ важенъ гласъ: Заклевахъ ли са да са посветишъ съ тѣло и съ душа на служеніе на светѣйшата наша католическа, апостолска и римска религія?

— Заклевамъ са! отговори съ готовность момъкътъ, като не виждаше въ туй нищо несъгласно съ рыцарския му характеръ.

— Заклевахъ ли са че никога неще послѣдовашъ глупельнѣ догмы на реформаторытъ и на философытъ?

— Заклевамъ са, отговори донъ Карлосъ.

— Заклевахъ ли са че никога не ще дадешъ прибъжище и покровителство на еретикъ, или на нѣкой гонимъ като такъвъ?

Донъ Карлосъ издигна мълчеливо очуденытъ си очи на дивата физиономія на инквизитора. Тъзи клетва му са виждаше неправедна и жестока. Но Арбуезъ намръщи вѣжды като Олимпійскій Юпитеръ и момъкътъ са одаде предъ превъсходството на туй изразяванъе на деспотизма и на властыта.

— Заклевамъ са, измърмора той съ невнятенъ гласъ.

Инквизиторътъ са показа задоволенъ и послѣдова:

— Заклевахъ ли са да гонишъ и съ слово и съ сабя свѣкый Мавръ, Еврей, христіанинъ юдѣйствующъ или мутерствующъ, да гы обаждашъ на инквизиціята за слава на Вышнія, да гы предавашъ и гости ако быхъ ти были; еще ако гы чуешъ да произнасятъ думы еретически, или гы стгледашъ че не смъ предадени съ тѣло и душа на свѣтѣйшата наша вѣра и другы подобны?

— Владыко, владыко! рече низско младыйтъ рыцаръ съ неисказана мѣка, туй е работа на спіоны...